

SFS 1998:1415

Utkom från trycket
den 4 december 1998

Lag om ändring i lagen (1992:1602) om valuta- och kreditreglering;

utfärdad den 26 november 1998.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 1 kap. 4 §, 2 kap. 2 och 3 §§ samt 3 kap. 2, 8, 10, 11 och 14 §§ lagen (1992:1602) om valuta- och kreditreglering skall ha följande lydelse.

1 kap.

4 § Med finansinstitut enligt denna lag avses de institut som anges i 6 kap. 1 § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank.

2 kap.

2 §² Om regeringen har förordnat om valutareglering, får regeringen förordna att Riksbanken för ett tillstånd till valutatransaktion får

1. ta ut en avgift som skall tillfalla Riksbanken, eller
2. bestämma att ett visst belopp under en viss tid skall vara insatt på konto i Riksbanken.

Om regeringen har förordnat om valutareglering, får regeringen förordna att den som innehar utländska betalningsmedel, tillgodohavanden på konton i utländskt myntslag eller utländska fondpapper skall erbjuda Riksbanken att mot betalning i svenska kronor lösa in tillgångarna. Riksbanken får, helt eller delvis, överlåta nämnda befogenhet till ett finansinstitut.

3 §³ Riksbanken får bemyndiga ett finansinstitut att meddela tillstånd enligt detta kapitel. Anser sig institutet inte kunna bifalla en ansökan, skall denna överlämnas till Riksbanken.

3 kap.

2 § Ett förordnande om kreditreglering kan gälla ett eller flera slag av finansinstitut.

Regeringen kan på begäran av Riksbanken förordna att även annan som yrkesmässigt och i betydande omfattning bedriver kreditgivning, samt, när

¹ Prop. 1997/98:164, bet. 1998/99:KU8, rskr. 1998/99:11.

² Senaste lydelse 1993:1702.

³ Senaste lydelse 1993:1702.

det gäller emissionskontroll, annan som offentlig utbjuder obligationer och andra fordringsrätter som är avsedda för allmän omsättning, skall kunna omfattas av kreditregleringen.

För den som omfattas av ett förordnande enligt andra stycket gäller i tillämpliga delar vad som sägs om finansinstitut.

8 § Med placeringskrav avses att vissa av ett finansinstituts placeringar vid en viss beräkningstidpunkt skall utgöra en viss andel av institutets totala placeringar eller att förändringen under en beräkningsperiod av sådana placeringar skall utgöra en viss procent av förändringen av de totala placeringarna.

10 § Ett finansinstitut som åsidosätter en föreskrift som har meddelats med stöd av ett förordnande om kreditreglering skall betala en särskild avgift till staten.

Fråga om särskild avgift prövas av Riksbanken.

11 § Den särskilda avgiften skall bestämmas som räntan på ett belopp som Riksbanken fastställer (underlagsbeloppet). Räntesatsen skall motsvara två gånger den räntesats som gäller enligt 11 kap. 2 § första stycket lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank. Avgiften skall motsvara ränta enligt den angivna räntesatsen för tiden från den föregående beräkningstidpunkten eller, om en tidigare beräkning inte har skett, från det att föreskriften började tillämpas eller för beräkningsperioden.

För utlåningsreglering och placeringskrav skall beräkningstidpunkten eller beräkningsperioden enligt första stycket vara den som avses i 5 § respektive 9 §. För emissionskontroll och räntereglering bestämmer Riksbanken beräkningstidpunkt eller beräkningsperiod särskilt.

14 § Riksbanken får förelägga ett finansinstitut att lämna de uppgifter som Riksbanken anser nödvändiga för att bedöma om kreditreglering behövs eller för att tillämpa ett meddelat förordnande.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1999.

På regeringens vägnar

ERIK ÅSBRINK

Göran Haag
(Finansdepartementet)